

Kahve Dünyası'nın
Güncel Sanat Projesi Yanköşe
Yanköşe Contemporary Art Project by Kahve Dünyası

“Balık Kavağa Çıkınca”

“When Pigs Fly”

CANSU CÜRGEN VE AND AVŞAR GÜRPINAR
MUĞLAK STANDARTLAR ENSTİTÜSÜ
AMBIGUOUS STANDARDS INSTITUTE

In the project “When Pigs Fly”, designed by Cansu Cürgen and Avşar Gürpınar for Yanköşe, the Ambiguous Standards of Time appear on LED signs, which we have all become closely familiar with from daily life.

Time may be measured, expressed, and fragmented, precisely with tools such as chronometers and alarm clocks or more coarsely with hourglasses and egg timers. The relativity of time is not solely within the purview of the sciences but is contingent on cultural context; time can also be manifested through relational perception and cultural connotations. As Ahmet Hamdi Tanpınar writes in *The Time Regulation Institute*, “The clock itself is space; its ticking is time; its setting is human. This shows that time and space coexist with humans” (Translation by the artists).

Located in Kabataş, one of the busiest spots in Istanbul, the installation challenges the viewers to question their perception of time. In this bustling crossroad where different modes of transportation intersect and people and vehicles are constantly in a hurry, the daily fragments of time, whose mathematical translation is almost impossible, flicker, drift, flow, intersect, and flash.

Cansu Cürgen ve Avşar Gürpınar'ın, Yanköşe için tasarladıkları “Balık Kavağa Çıkınca” adlı projede gündelik yaşamdan aşına olduğumuz LED tabelalarda Zamanın Muğlak Standartları beliriyor.

Zaman, kronometre ve çalar saat gibi nesnelerle hassas olarak; kum saati, yumurta zamanlayıcısı gibi nesnelerle de kabaca ölçülebilir, ifade edilebilir, parçalara ayrılabilir. Bu muğlaklık kendini sadece maddi kültürde değil dilde de gösterir. Ahmet Hamdi Tanpınar'ın Saatleri Ayarlama Enstitüsü eserinde kaleme almış olduğu üzere, “Saatin kendisi mekân, yürüyüşü zaman, ayarı insandır... Bu da gösterir ki, zaman ve mekân, insanla mevcuttur!” (Tanpınar, A.H., 2023, [1961], Saatleri Ayarlama Enstitüsü, p.32)

İstanbul'un en işlek yerlerinden birinde, tramvay, vapur ve otobüsün kesiştiği, insanların ve araçların zamanla yarıştığı Kabataş'ta, zamanın matematiksel tercümesi neredeyse imkansız gündelik fragmanları ve muğlak ifadeleri yanıp sönüyor, kayıyor, akıyor, kesişiyor, görünüp, kayboluyor.

TUNA ORTAYLI KAZICI *Sevgili Cansu ve Avşar, Kahve Dünyası'nın güncel sanat projesi Yanköşe'de sergilenen dokuzuncu eser size ait. Balık Kavağa Çıkınca isimli bu işiniz aslında uzun soluklu projeniz olan Muğlak Standartlar Enstitüsü'nün bir parçası olduğu için, öncelikle Enstitü hakkında konuşmak isterim. Muğlak Standartlar Enstitüsü (MSE) nedir, nasıl kuruldu ve neler yaptı anlatabilir misiniz?*

AVŞAR GÜRPINAR MSE, 2014 yılında, gündelik yaşamda ölçü belirten fakat tanımı ve niceliksel karşılığı belirsiz ifadelerin araştırılması için kuruldu. Enstitü, gündelik hayattan endüstriye, hayatın ve dünyanın çeşitli yerlerinde, bazen apaçık bazen gizli biçimlerde var olan, beslenmeden müziğe, sağlıktan ulaşım, zaman algımızdan iletişim biçimlerimize kadar hemen her şeyimizi belirleyen standartları araştırıran yarı-kurgusal bir kurumdur.

CANSU CÜRGEN Gündelik hayatın tuhaf, akışkan ve parçalı yapısı bazı muğlak tanım, tarif ve standartları gerektirir. Değişler, tarifler, zaman ve mekânsal bilgiler, bazen de anatomik referanslar muğlak standartların tanımlarını ve kategorilerini oluşturur. Muğlak Standartlar Enstitüsü farklı bağlamdaki muğlak standartların ve konumlu bilgilerin izini sürer. Enstitü, bilginin birikmesini, arşivlenmesini ve bu külliyyatın yerel, ulusal, küresel ölçeklerde yayılmasını amaçlar. Enstitü, çeşitli standart dışı ölçümlerin metinsel ve

TUNA ORTAYLI KAZICI *Dear Cansu and Avşar, the ninth work to be exhibited at Kahve Dünyası's contemporary art project Yanköşe belongs to you. Since the project titled "When Pigs Fly" is a part of your long-term project, the Ambiguous Standards Institute (ASI), I would like us to talk about the institute first. What would you say about the Ambiguous Standards Institute, its origins, and its activities so far?*

AVŞAR GÜRPINAR The ASI was established in 2014 to investigate expressions indicating a measure in everyday life with ambiguous definitions and quantitative equivalents. Ambiguous standards determine almost everything, from nutrition to music, from health to transportation, and from our perception of time to our modes of communication. The Institute is a semi-fictional institution that investigates the standards in various parts of life and the world, sometimes in obvious and sometimes in hidden forms.

CANSU CÜRGEN The cryptic, fluid and fragmented structure of everyday life requires particular ambiguous descriptions, instructions and standards. Definitions and categories of ambiguous standards are made using concepts, expressions, recipes, spatial and temporal data, or anatomical references. The Ambiguous Standards Institute traces the contextual roots and situated pieces of knowledge of ambiguous standards. It aims to accumulate,

Cansu Cürgen ve Avşar Gürpınar ile söyleşi

Interview with
Cansu Cürgen and
Avşar Gürpınar

görsel temsillerinin yanı sıra elle tutulur hale geldiği durumların hassas bir incelemesini yapar ve bunları kayıt altına alır. Araştırma süreci ve yöntemlerimiz her bir meselenin ele alınışında farklılıklar gösterse de tartışma konuları için artık iyice belirginleşen iki yaklaşımımız olduğunu söyleyebiliriz: Nesnelerden bir tartışmaya varmak ya da tartışmanın nesnelerini arayıp bulmak. İlkinde aslında daha örtük ve zamana yayılmış bir çalışma süreci var. Araştırma, birmilyoncularda, Eminönü Tahtakale’de, kitle iletişime sızan, marketlere giren ve böylece görsel, işitsel hafızamızda yer eden, banal ve gündelik bulduğumuz nesneleri ciddiye almakla başlıyor. Bir anlamda nesnelere bakarak önce bir arşiv kuruyoruz, bu arşivin içinden söylenebilir ve görülebilir olanları bulmaya çalışıyoruz. İkincisinde ise belli bir tartışma alanını yahut bir söylemi sorunsallaştırıp onu kuran nesneleri bulmaya girişiyoruz. Ancak hangisinden başlarsak başlayalım, eş zamanlı olarak söylem-dışının alanıyla da ilgileniyoruz; yani tüm bu nesneleri kuran, dolaşıma sokan kurumlar, standartlar, yasal düzenlemeler, üretim ortamları, teknolojiler... Bazen standardın yokluğu, bazen de çokluğu bir muğlaklık getiriyor. Sanırım bu ikili yaklaşım, tam da banal ve gündelik olanın, aslında son derece politik de olduğunu bize hatırlatıyor. Her şeyin ilişkili olduğu düşüncesi dışında belli bir teoriden yola çıktığımız pek söylenemez. Her iki yaklaşımda da aslında odaklandığımız ve yola çıktığımız nokta, pratiklerden hareket etmek oluyor.

AG Hem bu projeye hem de Enstitü’nün kuruluşuna, adına, çalışma yöntemlerine ve üretimlerine farklı seviye ve şekillerde ilham olmuş birçok eser ve sanatçı var. Bunlardan belki ilki ve en önemlisi Ahmet Hamdi Tanpınar’ın *Saatleri Ayarlama Enstitüsü*. 1954 gibi erken bir tarihte gazetede tefrika halinde yayınlanmaya başlayan kitabın Enstitü üzerindeki etkisi bir kelimeden fazla. Kitapta “Saatleri Ayarlama Enstitüsü”nün ilk kurulduğundaki birkaç masa ve bir telefondan ibaret yazıhanesi tasvir edilir. Bu enstitü esas amacını ancak üzerine iş alarak, bazı şeyleri üzerine vazife ederek belirler. Ancak kurulduktan bir süre sonra gerçek kimliğini kazanır. MSE de benzer bir şekilde iki kişinin gündelik dilde yer etmiş “alabildiğine, yoğun akıcı, üç vakte kadar” gibi birtakım muğlak standartları listelemeye başlamasıyla ortaya çıktı.

Bugüne dek farklı mecralarda ve içeriklerde çalışmalar ürettik. Muğlak standartların tarif ve temsillerine odaklanan bir dizi çalışmanın ardından *Gündelik Hayat Çalışmaları Yayın No.1* kitabını çıkardık (Gürpınar, Cürgen ve Öztunç, 2017, İstanbul Bilgi Üniversitesi Yayınları). Enstitümüz farklı konuların muğlak standartlarını ele alan sandıklardan oluşan ilk kapsamlı sergisini, İstanbul Kültür Sanat Vakfı’nın

archive and disseminate information across local, national, and global contexts. The institute pursues a delicate investigation of textual and visual representations of various exo-standard measurements and takes them into the record. Although our research processes and methods may vary in each case, we have two approaches: to arrive at a discussion by employing various objects or to identify and collate the objects relating to the discussion. The first one entails a more implicit working process extending over time. The investigation starts by taking seriously the mundane, everyday objects emanating to mass media in various stores, or bazaars such as in Tahtakale, Eminönü, making their way into the markets and leaving a mark in our audiovisual memory. In a sense, we start by building an archive through objects and looking for emerging issues. In the latter approach, we tackle objects by problematising or creating an issue or discourse. No matter which one we begin with, we are simultaneously interested in the non-discursive field: institutions, standards, legal regulations, production environments, and technologies that create and circulate all these objects. Ambiguity sometimes appears in the absence of standards and sometimes in their abundance or contradictions. Both approaches remind us how political the mundane and the everyday are. We don’t stick to one particular theoretical approach other than believing everything is interconnected. Methodologically, our focus and the point of departure is the practice itself.

AG So many works and artists have inspired the Institute’s foundation, its very name, its working methods and activities, including this project, at various levels and in different ways. Probably the first and most important of these works is The Time Regulation Institute by Ahmet Hamdi Tanpınar. Serialised in a newspaper as early as 1954, this book’s impact on the ASI is far more significant than it could be summed up in just one word. The book depicts the office of the “Time Regulation Institute”, consisting of merely a few desks and a telephone, at the time of its inception. This fictional institute initially determines its primary purpose merely by taking on work, assuming specific tasks as its mission. Only after a while does it acquire its true identity. In a strikingly similar fashion, the ASI took shape when two people started to draw a list of ambiguous standards nested in everyday language, the likes of “as much as possible”, “congested yet flowing”, or “when time is ripe”.

Up to this point, we have worked with different content and media. To name a few, following a series of studies focusing on the descriptions and representations of ambiguous standards, we have published *Everyday Life Studies Publication No.1* (Gürpınar, Cürgen and Öztunç, 2017, İstanbul Bilgi University Press). Our Institute held its first comprehensive exhibition, including crates of various

düzenlediği ve Jan Boelen’in küratörlüğünü yaptığı, 4. İstanbul Tasarım Bienali’nde gerçekleştirdi. Ardından bu bienal içerisinde seçilen bir grup işle birlikte, Okullar Okulu temasıyla 2019’da önce Luma Days kapsamında Fransa, Arles’da, ardından Belçika Genk’te C-Mine kültür kompleksinde sergilendi. Aynı yaz, bu kez bireysel olarak, Elektriğin Muğlak Standartları sandığı ile Kudüs Tasarım Haftası’na katıldık.

Bu yolculuğun bizi getirdiği önemli bir kırılma noktası, *Art Institute of Chicago* Mimarlık ve Tasarım Koleksiyonu Direktörü ve aynı zamanda 3. İstanbul Tasarım Bienali küratörü Zoë Ryan’ın MSE’yi *Franke/Herro Design Series*’in üçüncü sergisi olarak *Art Institute of Chicago’ya* davet etmesi oldu. İlkinde Max Lamb’ın, ikincisinde Christien Meindertsma’nın davet edildiği bu serinin üçüncü sergisini gerçekleştirmek bizim için epey gurur verici oldu. Üretim ve hazırlık sürecimiz, pandemi uzatmasını da sayarsak, yaklaşık iki yıllık bir zaman dilimine yayıldı. Bu sergi için hem daha önce ürettiğimiz işleri yeniden ele aldık ve geliştirdik, hem de yeni sandıklar, grafik ve video işleri ekledik. “Enstitü içinde Enstitü” adlı bu sergide *Art Institute of Chicago’nun* arşivlerini de tarayarak dünyanın bu en büyük müzelerinden birinin koleksiyonu ile paralellikler kurduk. Serginin ardından *Besinin Muğlak Standartları* sandığı, sandıklara eşlik eden yirmi dört adet poster ve bir video çalışması *Art Institute of Chicago* kalıcı koleksiyonuna dahil edildi.

ambiguous standards related to several subjects, within the scope of the 4th Istanbul Design Biennial, organised by the Istanbul Foundation for Culture and Arts and curated by Jan Boelen. In 2019, it was later exhibited with selected works from the biennial, first in Arles, France, as a part of the Luma Days, under the theme of “School of Schools”, and then at the C-Mine cultural complex in Genk, Belgium. That summer, we took part individually in Jerusalem Design Week, with the crate titled *The Ambiguous Standards of Electricity*.

This journey brought us to a critical turning point when Zoë Ryan, then Director of the Architecture and Design Collection of the *Art Institute of Chicago* and curator of the 3rd Istanbul Design Biennial, invited the ASI to the *Art Institute of Chicago* to have the third exhibition in the *Franke/Herro Design Series*. It has been a great honour to contribute to the third leg of this series, in which Max Lamb and Christien Meindertsma are invited to the first and second editions. Our production and preparation process extended to two years due to the pandemic. For this exhibition, we both revisited and further developed our previous works and produced new crates, as well as graphic and video works. In this exhibition titled “An Institute within an Institute”, we also scanned the *Art Institute of Chicago* archives. We drew parallels with the collection of the institution, one of the world’s largest museums. Following the exhibition, the crate titled *The Ambiguous Standards of Nutrition*, twenty-four posters accompanying it, and a

cc 2021 yazında MSE’nin kurucuları olarak İngiltere’ye taşınmamızla birlikte enstitünün merkezi de Türkiye’den İngiltere’ye taşınmış oldu. Enstitünün taşınabilirlik, esneklik ve hafiflik gibi prensiplerinin yardımıyla hemen 2022 yılının başında, şu anda çalışmakta olduğumuz Loughborough Üniversitesi’nin sanat galerisinde de bir sergi gerçekleştirdik. Aynı yılın yazında, bu kez zaman temasını öne çıkararak, tasarımın geçiciliği ve uçuculuğu konusunu ele alan ‘Şimdilik’ başlıklı Kudüs Tasarım Haftası’na yeniden katıldık. Zaman ve onun muğlak standartları konusundaki çalışmalarımız, bizi farklı bir ölçek ve formatta olan kamusal sanat projesi Yanköşe’ye getirdi.

Peki Balık Kavağa Çıkınca nasıl ortaya çıktı, bu büyük duvar için bu projeyi tasarlamaya nereden başladınız?

AG Zaman konusu belki de muğlaklıklar içinde en muğlak kavramlardan biri olarak her zaman MSE’nin üzerinde çalıştığı konulardan biri oldu. İnsanın ve insanlığın zaman ile tuhaf ve kendine has bir ilişkisi var. Özellikle son iki yüzyıldır zamanın tam ölçümü, dakik fragmentasyonu ve kusursuz senkronizasyonu için ciddi zaman ve enerji harlandı. Zamanın izafiyeti sadece bilimsel bir mefhum değil, sosyal ve kültürel bağlamla da son derece yakından ilişkili. Zaman, kronometre ve çalar saat gibi nesnelerle hassas olarak; kum saati, yumurta zamanlayıcısı gibi nesnelerle kabaca ölçülebilir, ifade edilebilir, parçalara ayrılabilir. Bu muğlaklık kendini sadece maddi kültürde değil dilde de gösterir.

video work were acquired and included in the permanent collection of the *Art Institute of Chicago*. cc Following our move to England as ASI co-founders, the Institute’s headquarters also moved from Turkey to the UK. Owing to the Institute’s principles of transportability, flexibility, and lightness, in the first months of 2022, we held an exhibition straightaway at Loughborough University’s art gallery, where we are currently working. In the summer of the same year, we participated in the Jerusalem Design Week. In response to the theme “For Now”, addressing the ephemerality and volatility of design, we foregrounded the notion of time. Our investigation of time and its ambiguous standards brought us to Yanköşe, a public art project of a unique scale and format.

What about When Pigs Fly? How did it take shape, and how did you start to design this project for such a massive wall?

AG The notion of time, perhaps one of the most ambiguous concepts among all forms of ambiguity, has been consistently one of the issues that the ASI engages with. Individuals and humanity in general, have a strange, peculiar relationship with time. During the last two centuries, in particular, considerable time and energy have been spent on the exact measurement, precise fragmentation, and perfect harmonisation of time. The relativity of time is not only a scientific notion but also closely attached to social and cultural contexts. Time

Bu muğlaklığın fark edilmesi bir mesele; ancak daha önemlisi onun ifade edilebilmesi, maddeleştirilebilmesi, anlatılabilmesi. Bunun için hem kitleler tarafından anlaşılabilir, ortak hafızaya ve kültürel kodlara temas edebilir, hem de belli bir derinliğe ve karmaşıklığa sahip bir proje geliştirmemiz gerekiyordu.

Buradan hareketle, şimdi İstanbul'un en işlek yerlerinden birinde, tramvay, vapur ve otobüsün kesiştiği, insanların ve araçların zamanla yarıştığı bu noktada, duvarlarda yer alan LED ekranlarda Zamanın Muğlak Standartları beliriyor. Şehrin her yerinden, görsel olarak aşına olduğumuz bu ekranlarda, zamanın matematiksel tercümesi neredeyse imkânsız gündelik fragmanları ve muğlak ifadeleri yanıp sönüyor, kayıyor, akıyor, kesişiyor, görünüyor ve kayboluyor.

Yanköşe de sergilediğimiz hareketli LED ekranlardan oluşan bu yerleştirmede, zamanın kesin ve keskin olarak ölçölüp parçalanabilenin dışında, izafi algı ve kültürel çağrışımlar ile de belirtilebileceğini göstermek fikrinden yola çıktık. Zamanın fiziksel olarak temsil edilemeyen, geçici fragmanları LED ekranlarda temsil ediliyor. Bunların arasında, *göz açıp kapayıncaya kadar, oynanmamış kabul edilen süre, fi tarihi* ya da fal bakarken kullanılan, saatlere, günlere, haftalara ya da aylara işaret ediyor olabilecek *üç vakit* gibi kavramlar da bulunuyor.

Zaman üzerine odaklanan bu projenin, İstanbulluların ve hatta turistlerin, toplu taşıma ya da şahsi araçlarla, bazen de yaya olarak sıkça geçtikleri, bir yerlere yetişmeye çalışırken sıkışan trafikte zaman kaybettikleri, günlük koşturmacanın merkezinde bir semt olan Kabataş'ta yer alması da hayli manidardır. Projenin içeriğine karar verme sürecinde duvarın bulunduğu semtin de etkisi oldu mu?

cc Kesinlikle! Avşar'ın da bahsettiği gibi, referanslarımızın başında şüphesiz Tanpınar ve onun *Saatleri Ayarlama Enstitüsü* kitabı geliyor. Kurmaya çalıştığımız bağlantıları bu kitaptan bir alıntıyla ifade edebiliriz: "Saatin kendisi mekân, yürüyüşü zaman, ayarı insandır... Bu da gösterir ki zaman ve mekân, insanla mevcuttur." Yani insan zamanın ve mekânın içinde bulunan bir öge değil, bizzat zamanın ve mekânın kurucusudur.

Projenin Beşiktaş-Karaköy aksının ortasında yer alması hem fikir hem de mecraa dair kurmak istediğimiz bağlantıları da belirliyor. Burası aynı zamanda Dolmabahçe Sarayı'ndaki muvakkithaneye ve saat kulesine çok yakın. Aksın diğer tarafına, Tophane (Nusretiye) Saat Kulesi'ni de görüyoruz. Bu Osmanlı eserlerinin, dönemin modern kentinin habercileri

may be measured, expressed, and fragmented precisely with tools such as clocks, stopwatches, and alarm clocks, or more coarsely with hourglasses and egg timers. Such ambiguity manifests itself in language as well as in material culture.

It is one thing to notice this ambiguity. However, it is more important to be able to express, materialise and explain it. For that purpose, we needed to create a project that the public could understand, that would speak to the collective memory and cultural codes, and encompass sufficient depth and complexity.

Based on this, Ambiguous Standards of Time appear on LED signs in one of Istanbul's busiest spots, where tramways, ferryboats, and buses intersect, and people and vehicles race against time. On these panels, that we are accustomed to seeing all around the city, the daily fragments and ambiguous expressions of time, whose mathematical correspondences are almost impossible, flicker, drift, flow, intersect, and flash.

The guiding idea was to highlight how time, besides what can be precisely and sharply measured and fragmented, can also be expressed through relative perceptions and cultural associations. LED screens represent the fleeting fragments of time, which are difficult to illustrate physically. These include such time concepts as those designated by the phrases “in the blink of an eye”, “injury time”, “time immemorial”, or those that are frequently used in fortune telling, “when the time is ripe”, which may refer to hours, days, weeks, or months alike.

It is quite meaningful that this project focusing on time is exhibited in Kabataş, a district at the centre of the daily hustle and bustle, where both Istanbulites and tourists regularly pass by, either by public transport or personal vehicles, sometimes on foot, and often lose time in the traffic jam while trying to get somewhere. Did this particular area that the wall is located at, have any influence on the process that led you to decide on the content?

cc Indeed! As Avşar pointed out, Tanpınar and his *The Time Regulation Institute* have undoubtedly been the two of our main references throughout this process. As a matter of fact, the best way for us to express the very connections we try to establish could be through a quote from the book: “The clock itself is space; its ticking is time; its setting is human... This shows that time and space coexist with humans”. In other words, people are not an element in time and space but the very constituent of both.

The fact that the project is located midway on the Beşiktaş-Karaköy axis also determines the connections we wanted to underscore, both the idea for and the medium of the installation. For instance, it is very close to the *Muvakkithane* (timekeeper houses) and the clock tower of Dolmabahçe Palace. On the other side of this axis, we find the

olduğunu da söyleyebiliriz. Yanköşe'nin konumu Saatleri Ayarlama Enstitüsü ile kurmaya çalıştığımız ilişkiyi tarihsel ve coğrafi bağlamda güçlendiriyor. Aksın diğer ucundaki Karaköy ise LED tabela teknolojisinin İstanbul'da en erişilebilir ve görünür olduğu yerlerden biri. Enstitünün ilk zamanlarından beri Selanik Pasajı'nda, Menevşe Han'da, Ömer Abed Han'da, Perşembe Pazarı'nda epey zaman geçirdik. Sadece alışveriş yapmadık, aynı zamanda bu türden teknolojilerin kullanımının çeşitli imkânlarını ve üretim araçlarını da bu hanlardaki dükkanlardan öğrendik. Aksın bir ucu [Beşiktaş] içerik ve estetiğe dair, diğer ucu [Karaköy] ise, teknik, teknoloji ve biçime dair referanslar barındırıyor diyebiliriz.

Bir alanın kentin ulaşım ağları içinde nereye denk düştüğü, kentin diğer hangi alanları ile doğrudan ilişkisi olduğu veya olmadığı, orayı anlayabilmek için önemli. Zira zaman, süre ve kentsel bağlamın kavranışı da diğer her şey gibi çok boyutlu ve göreceli. Yakın çevredeki kara ve deniz toplu taşıma hatları, bu ağların kesişimi ve kullanım yoğunlukları projenin içerik ve sergileme yöntemlerine dair kararlarımızı doğrudan etkiledi.

Muğlak Standartlar Enstitüsü'nün önceki işlerinde, başka bir formatta olsa da tabela kullanımı olmuştur. Perşembe Pazarı'ndan Kabataş'a uzanan sahil şeridi, hırdavatçılar, zanaatkarlar ve çeşitli küçük esnaf ve ofis için de merkezi bir yer olan, tabelalarla dolu bir bölge. Burada 240 m2'lik bir duvarın metrelerce büyüklükte tabelalarla donatılmasının semte güzel bir selam olduğunu düşünüyorum. Açıkavada böyle bir iş tasarlarken, çeşitli hava koşullarını göz önünde bulundurup, elektronik detayları da planlarken, bu büyük tabelaları asmakta ne gibi zorluklar yaşandı, prodüksiyon kısmında neler oldu biraz anlatır mısınız?

AG MSE'nin daha önceki işlerinde tasarım kararlarındaki önceliğimiz ve esas derdimiz bilgi ve onun söylemini kuran nesneleri her zaman kompakt ve taşınabilir olarak sunabilmektir. Böylece her iş, her sergi, her zaman kısa sürede kurulup kaldırılacak, dünyanın diğer yerlerine taşınıp oralarda da sergilenebilecekti. Bu da bizi belli ölçülerde tuttuğumuz, bir örnek ahşap sandıkların hacmi içerisinde bir yerleşim ekonomisi yapmaya zorluyordu. Zor ama keyifli bir dert. Muğlak standartları ele alan sandıkların son derece mutlak standartları olması da oldukça ironik tabi.

Bu proje ise bugüne dek standart haline getirdiğimiz taşınabilirliğin, kompakt tasarım kararlarının ve aşına olduğumuz ölçeklerin adeta ters yüz edilmesi demektir. Çalışmaya başladığımız ilk günden beri Yanköşe'nin 20 metreyi aşan yükseklikte ve 8 metreyi bulan genişlikteki duvarları, kamusallığının yanı sıra ebadiyla bizde hem heyecan hem de kaygı yarattı. Sonunda duvarı [-ları] iki

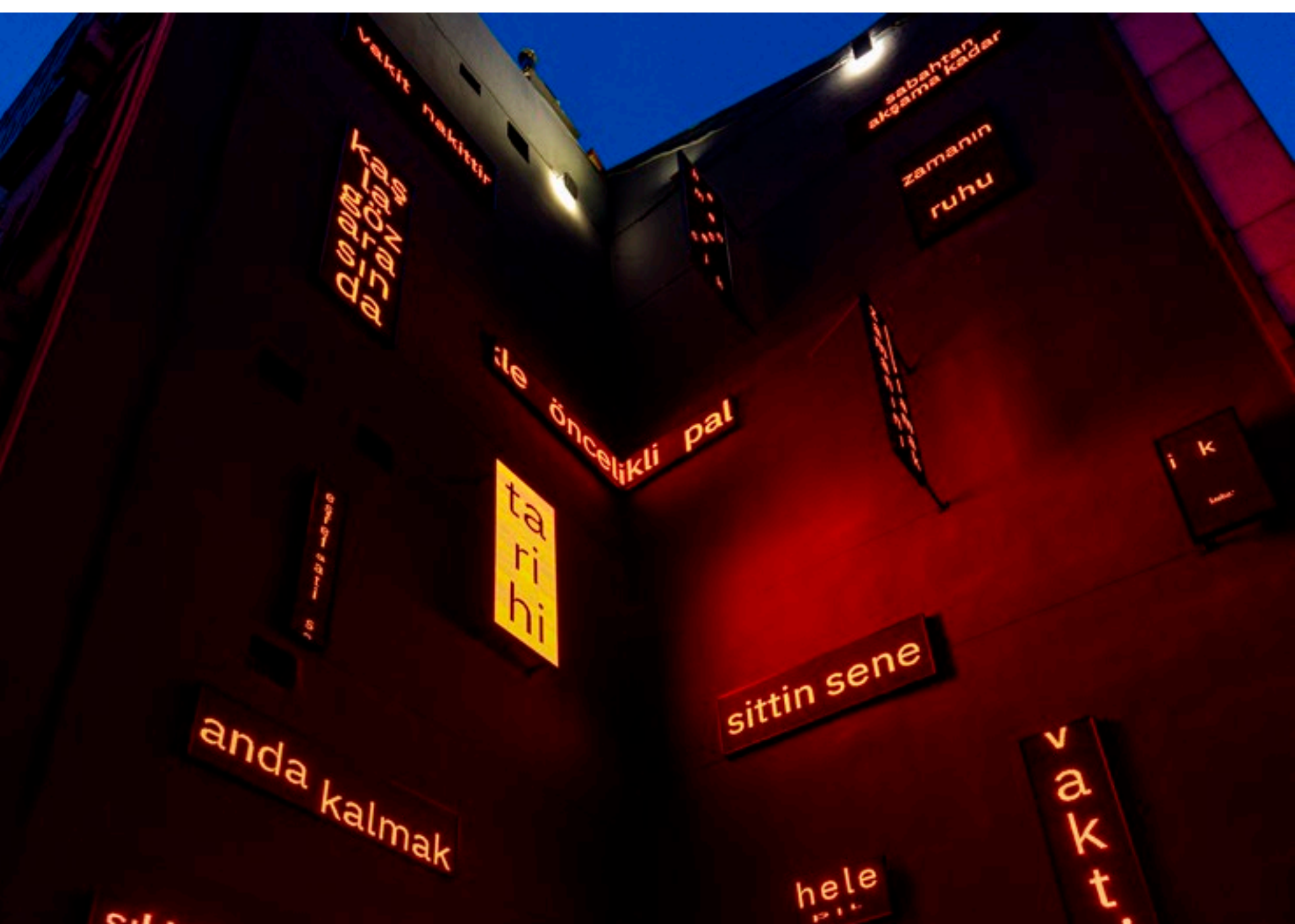
Tophane (Nusretiye) Clock Tower, another Ottoman-era landmark and a harbinger of the modern city. Yanköşe's location further strengthens the connections that we aim to draw with the Time Regulation Institute, both in a historical and geographical context. Karaköy, at the end of this axis, is one of the places in Istanbul where LED signage technology is the most accessible and visible. Since the early days of the Institute, we have spent a lot of time in the numerous shops and ateliers around the commercial areas, such as the Selanik Passage, Menevşe Han, Ömer Abed Han, and *Perşembe Pazarı*, where we not only bought equipment but also learned about the various possibilities granted by these technologies as well as their methods of production. All in all, while one end of the abovementioned axis [Beşiktaş] provides content and aesthetics-related references, those brought forward by the other end [Karaköy] relate to technique, technology, and form.

It is important to understand the position of a site - its location within the city's transport networks and its connections to other parts of the city-. Because our comprehension of time, duration, and the urban context are as multidimensional and relative as everything else. In this respect, public transportation by land and sea in the immediate vicinity, their intersection, and intensity of use clearly and directly influenced our decisions regarding the project's content and exhibition method.

In previous works by the Ambiguous Standards Institute, LED displays were also used, albeit in different formats. The coastline area stretching from Perşembe Pazarı to Kabataş is full of LED displays, and their abundance is pivotal for hardware stores, craftsmen's workshops, and various small tradespeople's offices. I think covering a 240-m2 wall here with metres upon metres of LED panels is a graceful homage to the neighbourhood. While designing such an open-air work, which requires taking into account a wide range of potential weather conditions and planning the electronic details accordingly, what kind of difficulties did you face when it came to hanging these large panels? Could you tell us a little more about the production phase of the project?

AG In the ASI's previous works, our priority and primary concern about design decisions had always been to present knowledge and the objects that inform the discourses in compact and portable forms. Based on such principles, each art or design work and exhibition would possibly be removed and reinstalled within a very short time frame, transported to other parts of the world, and exhibited there. This compelled us to plan carefully and economically what could be placed within the volume of the wooden crates kept in specific dimensions. This has always been

Bu tür büyük projelerde, hayal edilenle gerçekleştirilen arasında çoğu zaman büyük farklar olur. Bunlar genellikle sanatçı tarafından feragat gerektirdiğinden çok da istenmez. Bu proje ise daha en başta yaptığımız eskizlerin neredeyse tıpatıp aynısı oldu. Bunun böyle olabilmesini sağlayan, Habib Bolat, Erdoğan Morgül ve Dmitriy Arslan'dan oluşan, son derece özenli ve disiplinli iş etikleri ile Fiksatif ekibi başta olmak üzere, Leon LED'den Reyhan Kaya'ya, Kahve Dünyası ekibine, Elif Güven ve Elif Evsen'e, Kahve Dünyası teknik ekibine, destek ve yönlendirmeleri için Seçici Kurul'un değerli üyelerine, ve tabii ki Proje Koordinatörü olarak sana ve süreçte emeği geçmiş tüm enstitüyenlerimize sonsuz teşekkürlerimizi sunarız.

AG Oyunlar ve oyuncaklar kadar zihnimizi diri tutan çok az şey olduğunu düşünüyoruz. Oyun ve oynama hissi sadece insanların değil hemen tüm varlıkların bir içgüdüsü, aynı zamanda da bir iletişim kurma biçimi. O yüzden hem sürekli oyun oynamak istiyoruz hem de oyun oynadığımızda genellikle kendimizi daha iyi hissediyoruz. Bazen yenilsek de bu bir oyun olduğu için çok üzülmiyoruz, tekrar deneyip daha iyi yeniliyoruz.

Balık Kavağa Çıkınca'da da izleyici için ufak bir oyun mevcut. Tabelalarda görünüp kaybolan 330 ifade bu 17 tabelaya rastgele yerleştirilmedi. Aslında her tabelanın bir bağlamı var. Söz gelimi *modern hayatın muğlak*

In large-scale projects like this one, significant differences often exist between what is initially imagined and what is realised. Such differences are usually not preferable, as they require compromise on the artist's side. This project, however, matched exactly with the initial sketches we made in the very first stages. In this respect, we wish to extend our deepest thanks to the Fiksatif team, consisting of Habib Bolat, Erdoğan Morgül and Dmitriy Arslan for their extraordinarily diligent and disciplined work ethics, Reyhan Kaya from Leon LED, Kahve Dünyası management team, Elif Güven and Elif Evşen, Kahve Dünyası technical team, and the valuable members of the Selection Committee for their precious support and guidance, and of course to you, Tuna, as our Project Coordinator, and finally to all of our *institutiöns* for their invaluable contribution to the process.

AG Few things keep our minds alive as much as plays and toys do. Play behaviour is an instinct – not only for humans but for almost all living beings. It is also a form of communication. That's why we both want to play games often and feel better when we do. That way, even though we sometimes lose, we never get too upset about it because it is only a game, after all; we try again and fail better.

zaman ifadeleri iki numaralı tabelada yer alıyor. İçinde *zaman kelimesi geçen ifadeler* beş, *aciliyet ya da çabukluk ifadeleri* ise sekiz numaralı tabelalarda. Diğer on dört konu tabela eşleşmesini bulmayı da izleyiciye bırakalım.

Şimdiye kadar kapalı alanlarda sergilemeler yapmış bir ekip olarak kamusal alanda çalışmak nasıl bir deneyim? Kapalı alanda seyircinin göremediği kurulum sürecinin burada kamuya mal olan bir deneyime dönüşmesi nasıldı? Kurulum esnasında gelen geçenlerden bir yorum geldi mi?

AG Kamusal alanda iş yapmak çok ferahlatıcı, püfür püfür, bir de aylardan Nisan ise hafif nemli bir deneyim. Şaka bir yana, bir yandan çok heyecan verici ancak diğer yandan hafif kaygı ve korkuya da yol açma ihtimali var. Vince izin çıkacak mı? Yağmur yağacak mı? Bu akşam bitecek mi? Sağlam duruyor mu? Ya da: Yoldan geçenler bakıyor mu? Yüzlerinde nasıl bir ifade var? Beğenmiş gibi mi duruyorlar, yoksa yadırgadılar mı?

Sonuç olarak herkesin insanüstü çaba ve çalışmaları sonucu hiçbir aksaklık yaşamadan kurulumu tamamladık. Neredeyse tüm hayatımızı geçirdiğimiz şehre bu sefer misafir olarak gelmek, o şehrin içinde, tabiri caizse tam göbeğinde durmak, tasarlamak, üretmek ve kurmak çok farklı ama harika bir deneyimdi.

Gün içinde yayaların, arabaların, toplu taşıma ile hareket halinde olan insanların çok sık kullandığı bir güzergahta yer alan bir bina için tasarladığımız bu projeye izleyicinin nasıl tepki vereceğini düşünüyorsunuz?

cc Daha proje asılırken, ilk tabelanın ışıkları yandığı anda yoldan geçenlerin dikkatini cezbetmeyi başardık, telefonlar çıkarılmaya ve ekranlar fotoğraflanmaya başlandı. Işıklanan tabela sayısı artmaya başlayınca bu sefer daha meraklı, işi çözmeye çalışan bakışlar belirdi. Benzer şekilde tramvay yolcularının tabelaları fark ettikleri anda kafalarını çevirip daha dikkatli incelediklerini gördük. Yazıların Galataport’tan, Sarayburnu’ndan geçen vapurlardan dahi kısmen görünüp okunabildiğini duyduk. İş kurulup çalışmaya başladıktan sonra çok sayıda insanın fotoğraf çekip, video paylaşmasından da sevinç duyduk. Sanıyor ve umuyoruz ki bu çalışma ortak hafızamızda çabucak yer edecek ve ebediyen olmasa da uzun zaman hatırlanacak, ya da en azından üç vakte kadar unutulmayacak.

The Institute itself is a sort of play, as well. What started as an ambiguous expressions exchange game one summer morning, turned into the Ambiguous Standards Institute. Not only the Institute’s history and establishment, but also its works are playful and full of games.

When Pigs Fly contains a little game for the audience. The 330 phrases that flicker on these 17 LED panels were not accidentally or randomly distributed. In fact, each panel is assigned a particular context. For instance, the *ambiguous time phrases of modern life* are placed on the second LED panel. *Those phrases that contain the word time* are placed on the fifth panel, while *those that convey the idea of emergency or speed* are placed on the eighth panel. We leave it to the audience to figure out how the other fourteen themes are distributed across the remaining panels.

As a team who has always exhibited in closed spaces so far, how was your working experience in a public space? Did having an entirely public installation process make any changes? Did you have any comments from the passersby during the installation?

AG Working in a public space felt very refreshing, even breezy as a matter of fact, and, especially as it occurred in April, slightly humid as well! The joke aside, it is exhilarating on the one hand, but it might cause a slight amount of anxiety and fear on the other. Would we be granted permission for the crane? Would it rain? Would things be finished tonight? Would the structure hold? Or, were passersby looking? What was the expression on their faces? Did they seem to like the work, or rather, find it odd?

How do you think the audience will react to this project that you designed for a building located on a highly populated route used by pedestrians, private and public transport vehicles throughout the day?

cc While the project’s LED panels were still being hung, as the first one was illuminated, we managed to attract the attention of passersby; phones started to be pulled out of pockets, and pictures were taken. As the number of illuminated signs increased, they attracted more and more curious and enquiring gazes. Likewise, the commuters on the tram started to examine the signs attentively as soon as they noticed them. We were told that the phrases could be partially seen and deciphered even from the ferries passing through from Galataport or Sarayburnu. We were also enthused by the sheer number of people who took photos and shared videos once the work was installed and operated. We hope this work will quickly strike a root in our collective memory and be remembered, maybe not forever, but for many years to come—or at least, it will not be forgotten *until the time is ripe*.

Doç Dr Avşar Gürpınar, akademisyen, tasarımcı ve Muğlak Standartlar Enstitüsü’nün kurucu ortağıdır. Elektrik Mühendisliği alanında

lisans, Endüstri Ürünleri Tasarımı alanında yüksek lisans ve doktora derecelerine sahiptir. The Arts Council England (İngiltere Sanat Konseyi), 2021 yılında Gürpınar’ı kültür ve sanat alanında istisnai bir yetenek olarak desteklemiştir. Gürpınar, Loughborough Üniversitesi Tasarım ve Yaratıcı Sanatlar Fakültesi’nde öğretim görevlisi olarak çalışmaktadır. Sanatçı, aynı zamanda, Design Research Society (Tasarım Araştırma Topluluğu) üyesi, The Design Journal’da hakem, DAMN ve MONU dergilerinde yazan bir tasarım eleştirmenidir. Araştırmaları eleştirel tasarım, kültürel çalışmalar, sanat ve tasarım tarihi üzerine odaklanmaktadır. Son dönem çalışmaları arasında 2021’de Kiraathane İstanbul’da gösterilen ‘Kırılan Senin Oyuncağındı’ adlı kişisel sergisi ve 2021’de Art Institute of Chicago’daki “An Institute Within an Institute” sergisi yer almaktadır. Sanatçının bu sergi için ürettiği eserlerin bir kısmı, Art Institue of Chicago kalıcı koleksiyonuna dahil edilmiştir. avsargurpinar.com

Dr. Cansu Cürgen, mimari tasarımcı, akademisyen ve Muğlak Standartlar Enstitüsü’nün kurucu ortağıdır. Birleşik Krallık’ta yaşamakta ve

Loughborough Üniversitesi Mimarlık, Yapı ve İnşaat Mühendisliği Fakültesi’nde ders vermektedir. Mimari Tasarım alanında doktora, yüksek lisans ve lisans derecelerine sahiptir. Araştırma alanları arasında tasarımın ekonomi-politiği, gündelik hayat çalışmaları, kentsel müdahaleler, açık kaynak tasarım pratikleri, tasarım standartlarının tarihi ve modern mimarlığın teorisi ve eleştirisi yer almaktadır. Sanatçının tasarım-araştırma projeleri, uluslararası alanda çok sayıda tasarım haftası ve bienalde sergilenmiştir. Son dönem çalışmaları arasında, Muğlak Standartlar Enstitüsü’nün 2021’de Art Institute of Chicago’da düzenlenen sergisi ve Venedik Mimarlık Bienali 16. Mimarlık Sergisi’nde Türkiye Pavyonu için editörlük ve yardımcı küratörlük rollerini üstlendiği “Vardiya” projesi yer almaktadır. Yapı Kredi Yayınları tarafından yayımlanan 4 ciltlik proje kitabı Vardiya | The Shift’in eş editörlüğünü ve eş yazarlığını yapmıştır (YKY, İstanbul, 2018). Art Institute of Chicago, sanatçının Muğlak Standartlar Enstitüsü için ürettiği birçok eseri, kalıcı koleksiyonuna dahil etmiştir. curgen.com

BALIK KAVAĞA ÇIKINCA WHEN PIGS FLY Cansu Cürgen & Avşar Gürpınar / Nisan April – Ekim October 2023
SEÇİCİ KURUL SELECTION COMMITTEE Dilara Altıncılıç Kutmangil, Kaan Altıncılıç, Evrim Altuğ, Bülent Erkmen, Fatoş Üstek /
PROJE KOORDİNATÖRÜ PROJECT COORDINATOR Tuna Ortaylı Kazıcı / **GÖRSEL KİMLİK TASARIMI VISUAL IDENTITY DESIGN** BEK Tasarım / **PRODÜKSİYON PRODUCTION** Fiksatif / **FOTOĞRAF PHOTOGRAPHY** Flufoto / **SON OKUMA PROOFREADING** Merve Şen /
ENSTİTÜYENLER INSTITUTIONIANS Bengisu Köse, Mete Godollar, Serenay Coşar / **ENSTİTÜ TEŞEKKÜRÜ INSTITUTE SPECIAL THANKS** İlyas & Canan Gültaş

Assoc. Prof. Avşar Gürpınar is a scholar, designer, and co-founder of the Ambiguous Standards Institute. He holds a B.Sc. degree in Electrical Engineering and M.Sc. and PhD in Industrial Product Design. In 2021, The Arts Council England endorsed him as an exceptional talent in arts and culture. Avşar is working as a lecturer in the School of Design and Creative Arts at Loughborough University. He is a member of the Design Research Society, a reviewer for The Design Journal, and an occasional critic for DAMN and MONU magazines. His research focuses on critical design, cultural studies, and art and design history. His recent works include his solo exhibition ‘It Was Your Toy that Was Broken’ in Kiraathane Istanbul in 2021 and The Ambiguous Standards Institute’s solo exhibition held at the Art Institute of Chicago in 2021. The Art Institute of Chicago has acquired several pieces of his work for the Ambiguous Standards Institute for their permanent collection. avsargurpinar.com

Dr Cansu Cürgen is an architectural designer, scholar, and co-founder of the Ambiguous Standards Institute. She lives and works in the UK and teaches at Loughborough University School of Architecture, Building, and Civil Engineering. She holds a PhD, an MSc, and a BSc in Architecture. Her research interests include the economy-politics of design; daily life studies, urban interventions; open-source design practices; the history of design standards; and theory and criticism of modern architecture. Her design-research projects have been exhibited in numerous design weeks and biennials internationally. Some of her recent works are The Ambiguous Standards Institute’s solo exhibition, held at the Art Institute of Chicago in 2021, and her editorial and associate-curatorial roles in the “The Shift | Vardiya” project for the Pavilion of Turkey at the 16th Architecture Exhibition of La Biennale di Venezia. She co-edited and co-authored the 4-volume project book Vardiya | The Shift, published by Yapı Kredi Publications, Istanbul, 2018. The Art Institute of Chicago has acquired several pieces of her work for the Ambiguous Standards Institute for their permanent collection. curgen.com

“Tek Göz Oda”

NERMİN ER

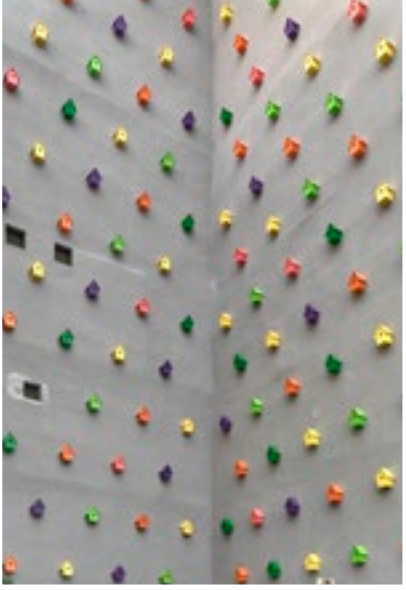
EYLÜL 2017 - MART 2018

“Omuz Omuza Bölünmüşüz”

TOMOKAZU MATSUYAMA

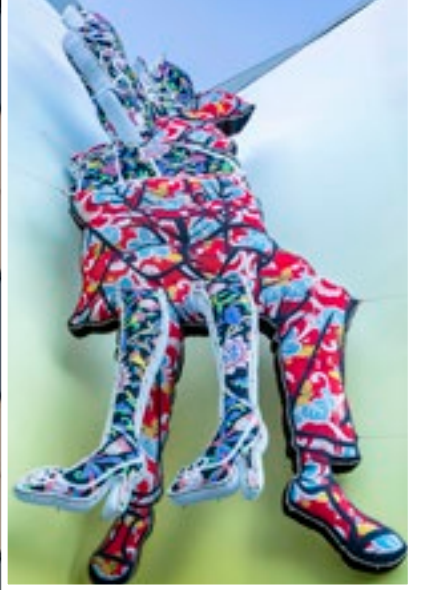
EYLÜL 2022 - MART 2023

“AYRIYRIBİRARADA –
harfler, sayılar, noktalama ve
diğer işaretler”

ÖZLEM GÜNYOL & MUSTAFA KUNT
MART - EKİM 2018

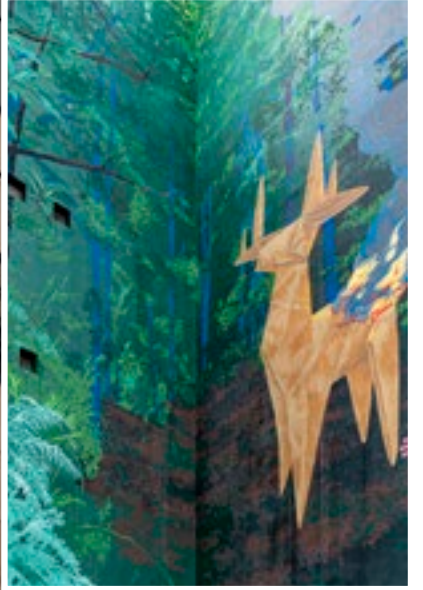
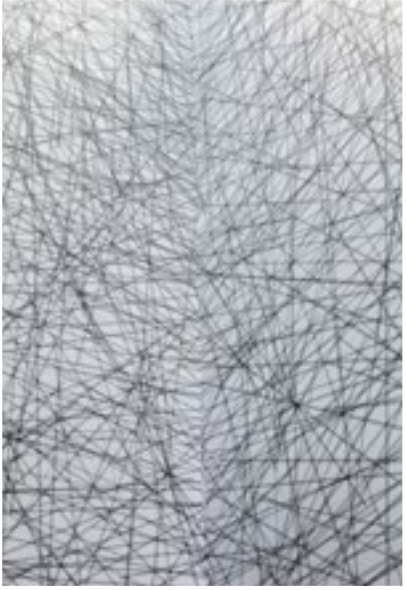
YANKÖŞE GÜNCEL SANAT PROJESİ;
YANKÖŞE CONTEMPORARY ART PROJECT
BEKLENMEDİK, DENEYSEL GÜNCEL
OPENS UP A SPACE OF EXPRESSION
SANAT ESERLERİ ÜRETEK SANATÇILARA
FOR ARTISTS WHO PRODUCE
BİR İFADE ALANI AÇIYOR. HER SENE
UNEXPECTED, EXPERIMENTAL
İKİ FARKLI SANATÇININ
CONTEMPORARY ARTWORKS.
PROJESİNİ AĞIRLAMAYI HEDEFLEYEN
YANKÖŞE AIMS TO HOST THE WORKS OF
YANKÖŞE, TÜRKİYE’DE
TWO DIFFERENT ARTISTS EVERY YEAR,
ÖRNEĞİ AZ BULUNAN KAMUSAL
AND IS AMONG THE FEW PUBLIC
SANAT PROJELERİNDEN BİRİ.
ART PROJECTS IN TURKEY.”

“Origami Geyik”

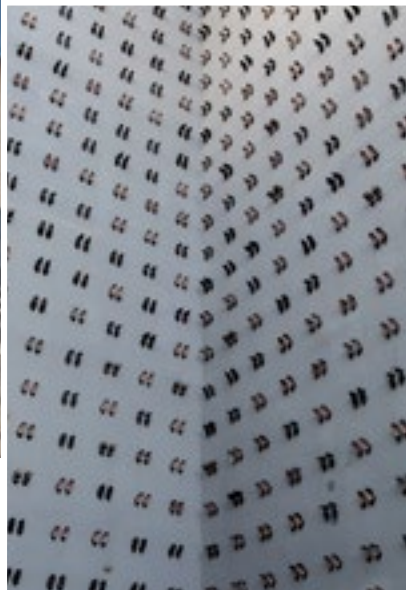
NO MORE LIES

ŞUBAT - AĞUSTOS 2022

“Yağmur Duası”

SO? MİMARLIK VE FİKRİYAT
KASIM 2018 - MART 2019

“İsimsiz”

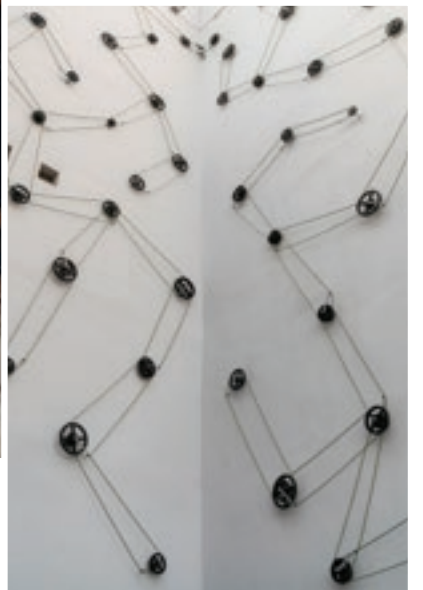
VAHİT TUNA
EYLÜL 2019 - MART 2020

“Son Gergedanı

Ben Vurdum”

ALİ CABBAR
TEMMUZ 2020 - MART 2021

“Seri Zanaat”

BİLAL YILMAZ
HAZİRAN - ARALIK 2021

YANKÖŞE
GÜNCEL SANAT PROJESİ

yankose.org

instagram.com/yankoseprojesi

#yankoseprojesi